

som af anden Eiendom, som er fri, skulle skylde og skatte det Samme som Naboen af den fri Eiendom.

Falbe-Hansen: Den ærede Ridsfører for Forespørgerne viste mig den Ære at citere nogle Beregninger og Meddelelser angaaende dette Spørgsmaal, som jeg i sin Tid havde fremsført i en Afhandling. Jeg tager deraf Anledning til at fremkomme med nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal. At Skovene i høi Grad ere ulige beskattede, forekommer mig fremlyste allerstærkest af de Data, som den høitærede Indenrigsminister meddelte. Man har jo ikke nøiagtige Oplysninger om Skovforholdene og om Skovenes Størrelse og Beskatning her i Landet, men man nøies med omtrentlig Skøn, men saavidt vides, findes der et Skovareal af omtrent 350,000 Tønder Land. Deraf er nu, som den høitærede Indenrigsminister oplyste, noget over 206,000 Tønder Fæbæskov, som er sat i Skovskuld. Altsaa omtrent 150,000 Tønder betale Hartkorn efter Ager og Eng. Omtrent 200,000 Tønder ere forbigaende derved, og den største Del heraf betaler saa Skovskuld, men det blev tillige oplyst, at omtrent 24,000 Tønder privat Skov slet ikke betale. Vi have altsaa det Forhold, at mange Skove betale Intet eller kun Lidet i Gammelskat. Andre Skove betale Skovskuld, som er betydelig mindre end almindeligt Hartkorn, og atter en betydelig Mængde Skov betaler almindelig Hartkornskat. Dernæst er selve Skovskulden, som den ærede Ridsfører for Forespørgerne oplyste, i høi Grad ulige. Der er de største Uligheder i Skovskulden paa de forskjellige Skove. Der kan opvises Egne her i Landet, hvor Jordbundsforholdene ere de samme, og hvor der paa en Skov gaar 70—80 Tdr. Land paa en Td. Skovskuld og paa en nærliggende kun 6 à 7 Tdr. Land. Altsaa, i en Egn, hvor det maa antages, at Produktiviteten af Jordbunden omtrent er den samme, har den ene Skov 12 Gange saa stort Skovskulds-hartkorn som den anden. Skovskulden er saaledes ulige, og der er Ulighed mellem Skovskuld og almindeligt Hartkorn. Dertil kommer jo ogsaa, at Skovskulden betaler betydelig lavere, der betales kun det Halve af det almindelige Hartkorn. Der er jo i den Kommissionsbetænkning, som er anført af den høitærede Indenrigsminister, oplyst, at medens der paa Nerne i Heglen kun gaar 10 Tdr. Land paa en Td. Ager og Engs Hartkorn, gaar der 27 Tdr. Land paa 1 Td. Skovskuld. I Jylland er Forholdet saaledes, at der paa Ager og Engs Hartkorn kun gaar 18 Tdr. Land, medens der paa 1 Td. Skovskuld gaar 93 Tdr. Land, altsaa i Gjennemsnit 3 à 4 Gange saa meget Areal paa 1 Td. Skovskuld som paa 1 Td. Hartkorn her i Landet. Naar man dernæst gaar ud fra, hvad man vistnok tør — man har ikke nøiagtige Oplysninger derom,

men de Skøn, der foreligge, tyde derpaa — at Skovjorden er omtrent i Gjennemsnit mindst ligesaa god som anden Jord, og naar der altsaa gaar 3—4 Gange saameget Jord paa 1 Td. Skovskuld som paa 1 Td. almindelig Hartkorn, og ved Siden deraf Skovskulden kun betaler det Halve af det almindelige Hartkorn, vil man se, at der er en betydelig Ulighed, og at Skovskulden betaler betydelig mindre end den øvrige Jord, end Agerjord. Hvor meget det er, kan der naturligvis være Tvivl om, det beror paa de forskjellige Maader, hvorpaa Beregningen foretages, om man tager Trækapitalen med eller ikke osv. Medens den høitærede Indenrigsminister indrømmede, at der var stor Ulighed i denne Henseende, bemærkede han tillige, at der var den samme Ulighed indenfor selve Ager- og Engshartkornet, at ogsaa Heberne, naar de bleve opdyrkede, stode i for lavt Hartkorn. Det er sandt; men der er dog den Forskjel mellem Skovskuld og Ager- og Engshartkorn, at det ikke er saaledes, at der kun nu og da er Skove, som have for lidt Hartkorn, men det er Skovene som Helhed, der betale flere Gange mindre i Skat end Agerjorden som Helhed, og det er dog noget Andet, end om det kun var hist og her, en Forskjellighed var tilstede. Jeg tror saaledes, at det maa anses for givet, at Skovene her i Landet haade ere meget ulige beskattede, og at de betale betydeligt Mindre end det tilsvarende Ager- og Engshartkorn. Dette Forhold medføre selvfølgelig betydeligt Tab baade for Staten og for Kommunerne, og det medfører betydelige Ulemper især for Kommunerne. Der reiser sig naturligt det Spørgsmaal, de ærede Forespørgere ere fremkomne med, om der ikke maatte være Anledning til at ommatriculere Skovene saaledes, at der blev Lighed med det øvrige Hartkorn. Det forekommer mig, at man ved dette Spørgsmaal maa, hvad der ogsaa er gjort af begge de høitærede Ministre, bestemt skjelne mellem Staten til Staten og Skatten til Kommunen. Hvad nu først Skatten til Staten angaar, forekommer det mig, at der er meget store Betænkneligheder ved at ville udvide Statskatten, ved uden videre at ville give Skovene den Statskat, som de vilde have havt, naar de havde været Agerjord. Det er ganske sikkert, at Staten har Ret til at gjøre det, thi Skovskulden er en Skyldsatningsmaalestof, som er fuldkommen gyldig og som stadig anvendes, hvor der bliver lagt forandrede Skatter paa. Der er altsaa ingen Tvivl om Statens Ret til at equalisere Skovskulds-hartkornet og lægge samme Byrde paa Skovene som paa Ager og Eng; men derimod maa man vistnok sige, at Billighed taler en Del derimod eller ialtsald maa gjøre En betænkkelig ved saaledes uden videre at give Skovene fuld Skat til Staten, idet der dog i et Par Hundrede Aar er betalt en mindre Skat deraf, og det jo er utvivlsomt, at, naar Skove ere solgte,